

Î N C H E I E R E

04 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă

Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Bezrodnîi Vladimir,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Bezrodnîi Vladimir împotriva Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2016

c o n s t a t ă :

La 23 martie 2012 Bezrodnîi Vladimir a depus la Curtea de Apel Chișinău cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea cererii a invocat că în perioada de la 01 februarie 1970 până la 22 aprilie 1997 a activat în calitate de militar, iar în perioada de la 20 august 1997 până la 12 februarie 2009 – în calitate de specialist și inspector superior în cadrul Serviciului Vamal.

Susține că, după încetarea raporturilor de muncă cu Serviciul Vamal nu i-a fost achitată indemnizația unică pentru perioada respectivă. În legătură cu aceasta a înaintat o petiție solicitând achitarea indemnizației unice la încetarea raporturilor de muncă pentru perioada 20 august 1997 pînă la 12 februarie 2009 ținînd cont de modificările condițiilor de salarizare în perioada respectivă.

Consideră răspunsul Serviciului Vamal nr. B556/11 din 10 ianuarie 2012 că este neîntemeiat, fiind încălcate prevederile art. 14 alin (2) din Legea cu privire la petiționare nr.190 din 19 iulie 1994, art. 19 alin.(1) din Legea cu privire la accesul la informație nr.982 din 11 mai 2000.

Solicită recunoașterea ilegală a răspunsului Serviciului Vamal cu privire la achitarea indemnizației unice pentru perioada 20 august 1997–12 februarie 2009, cu obligarea pîrîtului de a achita indemnizația unică pentru perioada de muncă indicată supra în funcția de specialist principal și inspector principal.

Pe parcursul examinării cauzei reclamantul a modificat și concretizat pretențiile din acțiune, solicitînd repunerea în termen și obligarea Serviciului Vamal de a achita indemnizația unică de eliberare din funcție pentru perioada de lucru 20 august 1997–12 februarie 2009 în mărime de 10 salarii minime, ceea ce constituie 48478,50 de lei.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 februarie 2013 s-a transmis Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău pricina civilă pentru examinare în fond conform competenței jurisdicționale și teritoriale (vol.1, f.d.91).

Prin hotărârea Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 28 decembrie 2015 s-a respins cererea cu privire la repunerea acțiunii în termen ca fiind neîntemeiată și s-a respins acțiunea ca fiind prescrisă (vol.2, f.d.16-18).

Prima instanță a constatat că, Bezrodnîi Vladimir s-a adresat în instanță cu depășirea termenului de prescripție stabilit la art. 17 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ, iar temei de restabilire a termenului de prescripție pentru depunerea cererii de chemare în judecată nu au fost reținute.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2016 s-a respins apelul declarat de Bezrodnîi Vladimir și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La data de 08 februarie 2017 Bezrodnîi Vladimir a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2016, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii sau de trimitere la rejudecare.

În motivarea recursului a invocat că, instanțele inferioare nu a luat în considerare circumstanțele care au importanță pentru examinarea pricinii în fond și eronat a aplicat normele de drept material și procedural.

Consideră că judecătorul Vladimir Brașoveanu neîntemeiat a participat la examinarea pricinii, deoarece aflarea judecătorului Victor Pruteanu în concediul medical nu este un motiv pentru a schimba membrii completului de judecată.

Subliniază că ședințele de judecată nu au fost stenografiate în corespundere cu art.14 alin.(1) din Legea privind organizarea judecătorească nr.514 din 06 iulie 1995.

Susține că în cazuri analogice cererea de repunere în termen a fost admisă, iar instanțele inferioare nu au stabilit cazurile excepționale privind repunerea în termen.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Potrivit art. 431 alin.(2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul constată că din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării recurentului a deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2016 (vol.2, f.d. 123-127) pentru a determina respectarea termenului legal de declarare a recursului, însă decizia recurată a fost expediată participanților la proces prin scrisoarea de însoțire nr. 30116/4 din 24 octombrie 2016 (vol.2, f.d. 128), iar recursul a fost declarat la data de 08 februarie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe cererea de recurs (vol.2, f.d.129-133), prin urmare calea de atac se consideră exercitată în termen.

Argumentele invocate în recurs precum că, judecătorul Vladimir Brașoveanu neîntemeiat a participat la examinarea pricinii, deoarece aflarea judecătorului Victor Pruteanu în concediul medical nu este un motiv pentru a schimba membrii completului de judecată, nu pot fi reținute, deoarece efectele concediului medical reprezintă suspendarea temporară de drept a raporturilor de muncă și întru respectarea principiului celerității procesului, constituie temei plauzibil pentru modificarea completului de judecată, or potrivit art. 6¹ alin. (1¹) din Legea privind organizarea judecătorească, schimbarea membrilor completului se face în cazuri excepționale, în baza unei încheieri motivate a președintelui instanței judecătorești și potrivit criteriilor obiective stabilite de regulamentul aprobat de Consiliul Superior al Magistraturii. Totodată, conform pct. 14 lit. a) din Regulamentul privind modul de constituire a completelor de judecată și schimbarea membrilor acestora, aprobat prin Hotărîrea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 111/5 din 5 februarie 2013, schimbarea membrilor completului de judecată se impune în cazurile în care există unul din temeiurile de mai jos: boală îndelungată.

Nu pot fi reținute nici alegațiile precum că, ședințele de judecată nu au fost stenografiate în corespundere cu art. 14 alin. (1) din Legea privind organizarea judecătorească, deoarece articolul respectiv prevede că ședințele de judecată se înregistrează prin utilizarea mijloacelor tehnice video sau audio ori se consemnează prin stenografiere. Înregistrările și stenogramele se transcriu de îndată. Înregistrarea audio și/sau video a ședințelor de judecată se realizează în modul stabilit de Consiliul Superior al Magistraturii.

Reieșind din procesele-verbale ale ședințelor de judecată în instanțele inferioare se desprinde că acestea s-au desfășurat cu înregistrarea audio prin intermediul sistemului de fixare tehnică a procesului judiciar „SRS Femida”, precum și prin reportofonul tip Olympus VS-712. Astfel, ședințele de judecată fiind înregistrate audio în conformitate cu prevederile art.14 alin. (1) din Legea privind organizarea judecătorească, nu era necesar și stenografierea acestora.

Cu referire la cele invocate în recurs precum că în cazuri analogice cererea de repunere în termen a fost admisă, iar instanțele inferioare nu au stabilit cazurile excepționale privind repunerea în termen. Acestea nu pot fi reținute, deoarece cererea de repunere în termen trebuie să fie însoțită de probe, iar aprecierea probelor ține de competența instanței de judecată, or potrivit art. 116 alin.(3) din Codul de procedură civilă, la cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului. Totodată, trebuie efectuat actul de procedură care nu a fost îndeplinit în termen (să fie depusă cererea, să fie prezentate documentele respective etc.). Conform art. 130 alin. (1) din aceeași lege, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Nu pot fi reținute nici argumentul că instanța de apel nu a luat în considerare circumstanțele care au importanță pentru examinarea pricinii în fond deoarece poartă un caracter declarativ și vizează circumstanțele de fapt ale pricinii care depășesc sfera de examinare a recursului.

Instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs în esența lor constituie o interpretare a normelor de drept efectuată de recurent și o apreciere a probelor efectuate de acesta care nu pot fi puse la baza recursului, însă acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanțele inferioare prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege și art. 24 alin.(3) din Legea contenciosului administrativ, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar instanțele inferioare au interpretat elocvent și au aplicat just normele juridice ce guvernează raportul juridic litigios cu respectarea garanțiilor ce derivă din dreptul la un proces echitabil.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*)

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, or recursul devoluează circumstanțele de drept ale pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Bezrodnîi Vladimir, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Bezrodnîi Vladimir se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nicolae Craiu